

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. et Mgr. Karla Ulíka ve věci

navrhovatelky: **M. M.**
bytem X

zastoupena advokátem Mgr. Miloslavem Strnadem
sídlem Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha

proti

odpůrci: **město Dobrovice**
sídlem Palackého náměstí 28, 294 41 Dobrovice

zastoupen advokátem JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D.
sídlem Klokotská 103, 390 01 Tábor

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2022/OOP – Změna č. 1 Územního plánu Dobrovice, vydaného usnesením Zastupitelstva Města Dobrovice ze dne 29. 8. 2022, č. 54/2022,

takto:

- I. Návrh se zamítá.**
- II. Navrhovatelka je povinna zaplatit odpůrci na náhradě nákladů řízení částku 21 598,65 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., advokáta.**

Odůvodnění

Vymezení věci a obsah návrhu

1. Navrhovatelka se návrhem podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného opatření obecné povahy jako celku (dále jen „změna územního plánu“ či „napadené OOP“) a pro případ, že bude možné od napadeného OOP oddělit toliko jeho nezákonnou část, *in eventum* navrhuje, aby soud zrušil změnu územního plánu v rozsahu grafické a textové části vymezující zastavěné území a zastavitelné plochy.
2. Napadené OOP mění a doplňuje Územní plán Dobrovice, který byl vydán jako opatření obecné povahy č. 1/2016 dne 26. 6. 2016 (dále jen „územní plán“). Navrhovatelka je výlučnou vlastnící pozemku parc. č. XA, v katastrálním území X, obci X (dále jen „pozemek navrhovatelky“ nebo též jen „předmětný pozemek“), jenž byl před vydáním územního plánu zařazen do ploch určených k bydlení. Navrhovatelka dle svých slov činila veškeré potřebné kroky k tomu, aby v budoucnu mohla na dotčeném pozemku realizovat stavbu rodinného domu. Přesto přijatý územní plán vymezil na dotčeném pozemku plochu zemědělskou, aniž by v průběhu jeho pořizování byla navrhovatelka o této skutečnosti informována. Na doporučení starosty odpůrce navrhovatelka vyčkala na pořizování změny územního plánu (napadeného OOP) a v průběhu jejího pořizování usilovala o opětovné zařazení dotčeného pozemku do plochy určené k bydlení. Dne 15. 8. 2016 proto podala návrh, kterému zastupitelstvo vyhovělo a zařadilo pozemek navrhovatelky do zadání změny územního plánu. Představitelé města navrhovatelku opakovaně ujišťovali, že jejímu návrhu bude vyhověno. Avšak po společném jednání pořizovatele a dotčených orgánů podle § 50 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 23. 1. 2023 (dále jen „stavební zákon“) byl návrh navrhovatelky po negativním stanovisku Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „KÚSK“) jakožto orgánu ochrany zemědělského půdního fondu (dále jen „orgán ochrany ZPF“) bez řádného odůvodnění z projednávání vypuštěn. Z toho důvodu podala k projednávané změně územního plánu námitku, již nebylo vyhověno s odkazem na vydané negativní stanovisko. Přitom toto stanovisko aprobovalo nezemědělské využití daleko větších pozemků ke stavbě další části developerského projektu, aniž by tyto rozdíly byly jakkoliv zdůvodněny.
3. Navrhovatelka namítá, že při přijímání změny územního plánu bylo postupováno v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, když nebyla dostatečně poučena o svých právech a povinnostech a nebylo jí umožněno uplatňovat svá práva a oprávněného zájmy [viz § 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]. Nadto odpůrce nedostal legitimnímu očekávání navrhovatelky. Současně má navrhovatelka za to, že došlo k nepřiměřenému zásahu do jejího vlastnického práva a že odpůrce postupoval v rozporu se zásadou jistoty, diskriminačně a libovolně. Navrhovatelka konkretizuje návrhové body následovně:
4. Při veřejném projednání byla informována o stanovisku orgánu ochrany ZPF ze dne 6. 10. 2020, č. j. 115413/2020/KUSK (dále jen „stanovisko orgánu ochrany ZPF“), vydaném podle zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ZPF“), na základě kterého došlo k vypuštění lokality Z1-4, v níž se nacházel pozemek navrhovatelky, ze zastavitelných ploch. Stanoviskem orgánu ochrany ZPF bylo naopak odsouhlaseno nezemědělské využití lokalit Z1-6, Z1-10, Z1-12 a Z1-13 a dále i navrácení lokality Z1-15 do zemědělského půdního fondu

(dále jen „ZPF“). Navrhovatelka předně poukazuje na skutečnost, že ve stanovisku orgánu ochrany ZPF se nesprávně uvádí, že se pozemky v lokalitě Z1-10 nacházejí v II. a III. třídě ochrany, když konkrétně pozemek parc. č. XB, v k. ú. X (dále jen „pozemek parc. č. XB“), je ve výměře 21 137 m² v I. třídě ochrany. Dále konstatuje, že ve vztahu k lokalitě Z1-4 se ve stanovisku orgánu ochrany ZPF uvádí pouze to, že v návaznosti na § 4 odst. 1 zákona o ochraně ZPF nebyla prokázána nezbytnost odnětí zemědělské půdy ze ZPF. Naproti tomu není zřejmé, jak byla prokázána nezbytnost rozšíření zastavitelných ploch o lokalitu Z1-10 o výměře více než 35 000 m² s I. a III. třídou ochrany. Navrhovatelka se též podivuje nad tím, proč navrácení lokality Z1-15 do ZPF nemohlo posloužit k odůvodnění vynětí lokality Z1-4, ale naopak bylo použito pro lokalitu Z1-10, případně proč pořizovatel nevyřadil jinou nevyužívanou plochu zpět do ZPF, aby bylo možné vyhovět navrhovatelce.

5. V lokalitě Z1-10 se přitom nachází zejména pozemek parc. č. XB, o výměře 33 125 m², který je tak více než sedmkrát větší než pozemek navrhovatelky a který je zčásti v I. třídě ochrany. Pozemek navrhovatelky se nachází ve II. třídě ochrany a od roku 2015 je zemědělsky nevyužívaný. Pozemek parc. č. XB vlastní společnost REZIDENCE U V., s.r.o. (dále jen „společnost REZIDENCE“), jejímž společníkem je Martin Verner, bývalý člen zastupitelstva a rady odpůrce (dále jen „tehdejší zastupitel“), který o změně územního plánu rozhodoval. Navrhovatelka se nemůže ubránit dojmu, že tento fakt mohl mít na stanovisko orgánu ochrany ZPF a jeho akceptaci vliv. Navrhovatelka si též není vědoma, že by tehdejší zastupitel o výhodě, jež mu ze změny územního plánu plyne, před zahájením jednání rady či zastupitelstva informoval podle § 83 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), v rozhodném znění (dále jen „zákon o obcích“). Společnosti REZIDENCE bylo nadto vyhověno již při pořizování územního plánu, jelikož ten umožnil výstavbu I. etapy projektu „U V.“ na ploše o výměře 74 240 m² v počtu 48 stavebních parcel. Z územní studie k tomuto projektu vyplývá, že realizace výstavby se předpokládá ve třech etapách. Třetí etapa zahrnující pozemek parc. č. XB ve výměře 20 885 m² je dle územní studie etapou výhledovou pro případ dalšího zájmu. Proč ale došlo k odnětí tohoto pozemku ze ZPF již nyní na úkor ostatních občanů včetně navrhovatelky, není jasné.
6. V minulosti pořizovatel uváděl, že opětovné zařazení navrhovatelčina dotčeného pozemku do zastavitelných ploch by bylo možné, pokud by na části dotčeného pozemku vzniklo obratiště, jež by odůvodňovalo veřejný zájem na vynětí dotčeného pozemku ze ZPF. Navrhovatelka si není vědoma, že by takový postup byl zvolen i ve vztahu k ostatním vlastníkům, zejména společnosti REZIDENCE. S ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 15. 3. 2021, č. j. 1 As 337/2018-48, si přitom pořizovatel nesmí počínat svévolně či diskriminačně. Při projednávání změny územního plánu nebyly nastalé rozdíly dostatečně zdůvodněny, což zakládá rozpor se závěry, jež NSS vyslovil v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, ale též i nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. K nutnosti řádného zdůvodnění stanovisek dotčených orgánů navrhovatelka poukazuje na rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č. j. 7 As 190/2020-67, jenž se konkrétně týkal odůvodnění souhlasu se záborem nejkvalitnější půdy. Požadavky tam vyslovené stanovisko orgánu ochrany ZPF nesplňuje. Nedostatečně vypořádána zůstala i její námitka, jejíž zamítnutí odůvodnil odpůrce jen obecnými odkazy na zákonná ustanovení a na stanovisko orgánu ochrany ZPF bez dalších konkrétností.
7. S ohledem na výše uvedené má navrhovatelka za to, že změna územního plánu není v souladu s právními předpisy, nerespektuje princip proporcionality a zkracuje navrhovatelku na jejích právech.

Vyjádření odpůrce

8. Odpůrce s návrhem nesouhlasí. Poukazuje na to, že k zásahu do hmotných práv navrhovatelky nemohlo dojít, protože funkční vymezení dotčeného pozemku dle územního plánu z roku 2016 neumožňuje stavbu rodinného domu, neboť se jedná o nezastavitelnou plochu – NZ. Územní plán pozemky navrhovatelky, tj. daný pozemek a pozemek parc. č. XC v k. ú. X (dále jen „pozemek parc. č. XC“), vymezil ve funkční ploše NZ – plochy zemědělské. Předchozí územně plánovací dokumentace od roku 2001 sice pozemky navrhovatelky vymezovala ve funkční ploše zastavitelné pro bydlení, ale na základě požadavku stanoviska KÚSK ze dne 30. 4. 2014 č. j. 070275/2014/KUSK, k návrhu územního plánu byly převedeny do plochy nezastavitelné k zemědělskému využití dle jejich faktického stavu. Navrhovatelka k návrhu územního plánu nepodala žádné námitky ani návrh na přezkum schváleného znění. Nynějším návrhem fakticky brojí proti změně funkčního řešení svých pozemků v územního plánu. Přitom napadeným OOP k žádné změně ve vztahu k jejím pozemkům nedošlo, pročez navrhovatelka postrádá aktivní věcnou legitimaci (viz rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 302/2016-68).
9. Při pořizování změny územního plánu podala navrhovatelka žádost o zařazení obou jejích pozemků do zastavitelných ploch. Z její strany tak byl vznesen požadavek na nové zastavitelné plochy pro bydlení o výměře 1,08 ha. Aktuální argumentace navrhovatelky se však týká (poněkud nelogicky, či naopak záměrně) výhradně předmětného pozemku. Pořizovatel přijetí jejího návrhu na změnu nedoporučil vzhledem k tomu, že na území města doposud nejsou z větší části využity zastavitelné plochy s funkčním využitím pro bydlení. Nadto navrhovatelčiny pozemky zahrnují nejkvalitnější zemědělskou půdu (ve II. třídě ochrany). Přesto zastupitelstvo návrhu navrhovatelky vyhovělo, zařadilo jej do zadání změny územního plánu (označeno jako lokalita Z1-4) a nechalo prověřit možnosti jeho řešení. Tato skutečnost nemohla založit legitimní očekávání navrhovatelky, a to zvláště při vědomí odůvodněného nesouhlasu pořizovatele. Orgán ochrany ZPF uplatnil k lokalitě Z1-4 nesouhlasné stanovisko, které je pro pořízení napadeného OOP závazné. V návrhu změny územního plánu pro veřejné projednání už proto nebyla lokalita Z1-4 obsažena.
10. Odpůrce považuje odůvodnění stanoviska orgánu ochrany ZPF za dostatečné. Není pravdou, že by se orgán ochrany ZPF nevyjadřoval k jednotlivým plochám. Odpůrce z judikatury dovozuje, že i odůvodnění stanovisek dotčených orgánů je třeba vnímat v souvislostech. Vyhodnocení potřeby nových zastavitelných ploch a dopady na ZPF jsou součástí odůvodnění změny územního plánu. Po společném jednání bylo zjištěno, že zde není aktuální potřeba vymezení plochy Z1-4 jako návrhové zastavitelné plochy. Její vymezení by bylo v rozporu s § 55 odst. 4 stavebního zákona. Zvolené řešení odpovídá prioritě č. 6 vyjádřené v Politice územního rozvoje, dle níž je třeba mimo jiné hospodárně využívat zastavěné území a zajistit ochranu nezastavěného území (zejména zemědělské a lesní půdy). Napadené OOP preferuje umístění zastavitelných ploch v prolukách navázaných na zastavěné území, a to do lokalit s nižším stupněm ochrany půdy. Stejně tak změna územního plánu odpovídá Zásadám územního rozvoje Středočeského kraje.
11. Zastavitelná plocha Z1-10 vhodně doplňuje již zastavěné území – konkrétně zastavitelnou plochu B65. Je v zásadě uzavřením (prolukou) mezi zastavitelnými plochami B07 a B08 vymezenými územním plánem. Jako kompenzační opatření byla pro tuto plochu vypuštěna zastavitelná plocha Z1-15 o výměře 2,81 ha, což dotčené orgány akceptovaly. Zastavitelná plocha Z1-10 je součástí územní studie z roku 2015, čímž odpůrce vyjádřil preferenci na rozvoji svého území v této lokalitě. Pro sousední plochu B07 bylo dne 13. 11. 2017 vydáno

rozhodnutí o umístění stavby záměru DOBROVICE JIHOZÁPAD (U V.) pro umístění 43 rodinných domů a nezbytné dopravní a technické infrastruktury. Stavba byla následně postupně kolaudována. Především byla ale plocha Z1-10 v územním plánu (oproti pozemkům navrhovatelky) vymezena jako územní rezerva pro bydlení (BI), čímž byl dán předpoklad k dalšímu územnímu rozvoji na této ploše. Vlastník pozemku (investor) podal dne 22. 8. 2018 žádost o změnu územního plánu s odůvodněním, že vznesený požadavek je v souladu s technickým řešením stavebního provedení inženýrských sítí a technické infrastruktury lokality B07 a i v souladu s územní studií, s čímž se zpracovatel, pořizovatel i odpůrce ztotožnili.

12. Návrh neobsahuje jakoukoliv argumentaci ve vztahu k požadavku navrhovatelky na zrušení vymezení zastavěného území. Z návrhu není patrné, v čem přesně navrhovatelka spatřuje rozpor se zákonem a jak vymezení zastavěného území zasahuje do jejích hmotných práv. Návrh dále neobsahuje ani podklad pro zrušení celé změny územního plánu, jelikož tvrzení i důkazy navrhovatelky se omezují na jí vlastněný předmětný pozemek. Ze stejného důvodu nemůže být vyhověno ani dalšímu eventuálnímu petitu na zrušení všech zastavitelných ploch ve změně územního plánu.
13. Námitka navrhovatelky byla vypořádána adekvátně. Srovnání s dalšími zastavitelnými plochami navrhovatelka činí až v návrhu na zahájení soudního řízení. V průběhu pořizování změny územního plánu nebyla v tomto směru vznesena. Věcné zdůvodnění přijatého řešení obsahuje napadené OOP zejména v kapitolách 2.6. a 2.7. odůvodnění. Vypuštění pozemků navrhovatelky ze zastavitelných ploch bylo zdůvodněno již v územním plánu, k čemuž navrhovatelka nepodala žádné námitky ani připomínky.
14. Případné porušení § 83 odst. 2 zákona o obcích nemá vliv na zákonnost změny územního plánu. Napadené OOP bylo schváleno zastupitelstvem odpůrce tak, že možné vyloučení jednoho zastupitele by na výsledek nemělo žádný vliv, proto nemohlo ani dojít k zásahu do hmotných práv navrhovatelky.
15. Odpůrce pro výše uvedené navrhuje, aby soud návrh zamítl.

Replika navrhovatelky a duplika odpůrce

16. Navrhovatelka v replice setrvala na důvodech předestřených již v návrhu na zahájení soudního řízení. Především ale zdůraznila, že před rokem 2016 byly její pozemky zařazeny v zastavitelných plochách. Zopakovala proto, že činila potřebné kroky k realizaci stavby rodinného domu, čehož si zástupci města byli vědomi (žádosti týkající se dotčeného pozemku vyřizoval Městský úřad Dobrovice). Pro posouzení projednávané věci není rozhodná skutečnost, že pozemky navrhovatelky byly v roce 2016 vymezeny jako nezastavitelná plocha. Po přijetí územního plánu navrhovatelka aktivně komunikovala s městem a žádala jejich zařazení do zastavitelných ploch. Byla řešena i varianta zřízení obřadního areálu na dotčeném pozemku pro odůvodnění veřejného zájmu na odnětí dotčeného pozemku ze ZPF. Ani tento návrh nebyl nakonec ze strany pořizovatele realizován. Navrhovatelka je přesvědčena, že napadené OOP nesplňuje požadavky na náležité zdůvodnění rozdílného přístupu k pozemkům různých vlastníků. To, že obec není oprávněna po věcné stránce přezkoumávat stanoviska dotčených orgánů, ji nezavazuje povinnosti trvat na tom, aby stanoviska byla řádně odůvodněna, a případně žádat jejich doplnění. Jak plyne z rozsudku NSS ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 As 224/2018-62, stanoviska dotčených orgánů podléhají soudnímu přezkumu. Pokud by navíc byla v rozporu s právními předpisy, neobstojí ani rozhodnutí o námitkách, která na tato stanoviska

odkazují. Nezákonnost změny územního plánu nelze napravit pouze zrušením její části, proto navrhovatelka trvá na zrušení změny územního plánu jako celku. Pokud soud dospěje k závěru, že nezákonnost lze napravit zrušením toliko části napadeného OOP, navrhuje navrhovatelka zrušení částí, které se dotýkají zastavěného území a zastavitelných ploch.

17. Odpůrce k tvrzení navrhovatelky, že po přijetí územního plánu žádala o zařazení jejích pozemků do zastavitelných ploch, v duplice uvádí, že v žádném právním předpisu není zakotven nárok na změnu funkčního využití pozemků. Odpůrce dále odkazuje na judikaturu, dle níž nezakládá legitimní očekávání ani to, že v rámci přípravy územního plánu bylo pozemkům přiřazeno požadované funkční využití (např. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 As 224/2018-62). Odpůrce dále konstatuje, že stanovisko orgánu ochrany ZPF považuje za dostatečně odůvodněné, pročez ani nebyl důvod žádat jeho doplnění.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

18. Soud ověřil, že návrh byl podán v zákonné roční lhůtě (§ 101b odst. 1 s. ř. s.) a že po obsahové stránce netrpí vadami (§ 101b odst. 2 s. ř. s.). Současně je soud vázán právním názorem NSS vysloveným v rozsudku ze dne 27. 9. 2023, č. j. 7 As 80/2023-39, jímž bylo zrušeno usnesení soudu ze dne 15. 3. 2023, č. j. 51 A 92/2022-80, o odmítnutí návrhu. NSS oproti zdejšímu soudu dospěl k závěru, že navrhovatelka předestřela dostatečná tvrzení ohledně dotčení své právní sféry napadeným OOP. Soud proto vychází i z toho, že návrh byl podán osobou k tomu oprávněnou.
19. Soud vycházel při přezkumu napadeného OOP ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 101b odst. 3 s. ř. s.). Při rozhodování byl soud vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.).

Ústní jednání

20. Při ústním jednání, které se konalo dne 30. 11. 2023, účastníci setrvali na svých stanoviscích a shrnuli svou dosavadní písemnou argumentaci.
21. Řada listin, které účastníci navrhli k důkazu, byla součástí předloženého správního spisu (včetně příloh k námitce navrhovatelky ohledně kroků, které činila za účelem výstavby na dotčeném pozemku, případně úplného znění územního plánu před i po změně), jímž se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Soud je tak k důkazu neprováděl, ale v průběhu jednání zrekapituloval obsah předloženého spisu.
22. Soud při jednání provedl dokazování dvěma fotografiemi, na nichž je patrná zejména elektrická přípojka na kraji dotčeného pozemku, jenž je zarostlý travinami. Soud dále provedl důkaz sdělením Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hlavní město Prahu (dále jen „pozemkový úřad“) ze dne 24. 8. 2022, sp. zn. SP5251/2022-537208 (dále jen „sdělení“), dle něhož pozemkový úřad prověřil správnost BPEJ u dotčeného pozemku a pozemku parc. č. XC. Pozemkový úřad po provedeném šetření provedl změnu a nově evidoval BPEJ 3.10.10, která spadá do II. třídy ochrany ZPF. Dle sdělení se jedná o velmi produkční půdy. Soud dále provedl důkaz územní studií z července 2015 k lokalitě „U V.“, která se zabývá jednak zastavitelnou plochou B07 dle územního plánu a lokalitou Z1-10 ve změně územního plánu (relevantní zjištění jsou uvedena dále v odůvodnění). Soud dále na návrh odpůrce provedl dokazování rozhodnutím a kolaudačními souhlasy, které byly vydány v souvislosti s výstavbou na zastavitelné ploše B07. Jedná se o: 1) rozhodnutí Městského úřadu Dobrušky (dále jen

„MěÚ“) o umístění stavby „DOBROVICE JIHOZÁPAD (U V.)“ ze dne 13. 11. 2017, č. j. Výst/2681/2017/Ti, k rozvržení komunikací, ploch pro bydlení v rodinných domech (43 parcel), veřejné zeleně a napojení na technickou infrastrukturu, 2) kolaudační souhlas Magistrátu města Mladá Boleslav (dále jen „magistrát“) ze dne 25. 7. 2019, č. j. 56128/2019/VH/JiMa, k užívání vodního díla „Dobrovice jihozápad (U V.) – vodovod a splašková kanalizace“, 3) kolaudační souhlas magistrátu ze dne 31. 7. 2019, č. j. ODSH 253-280/2019-22/106.1, týkající se komunikací v dané lokalitě, 4) kolaudační souhlas MěÚ ze dne 23. 11. 2018, č. j. Výst/2775/2018/Ti, k užívání plynovodu a plynovodních přípojek stavby „DOBROVICE JIHOZÁPAD (U V.)“. Soud doplnil dokazování i zápisem ze zasedání zastupitelstva odpůrce ze dne 29. 8. 2022, který nebyl součástí správního spisu.

23. Soud naopak neprováděl dokazování tiskem z eKatalogu BPEJ, neboť mezi účastníky není sporné, že pozemek parc. č. XB spadá v části své výměry do I. třídy ochrany ZPF. Stejně tak jsou mezi účastníky nesporné skutečnosti, že pozemek parc. č. XB vlastní společnost REZIDENCE, jejímž společníkem je tehdejší zastupitel (v době schvalování změny územního plánu člen zastupitelstva a rady odpůrce). Soud proto neprováděl dokazování výpisem z katastru nemovitostí k pozemku parc. č. XB, informacemi z webových stránek odpůrce ke složení zastupitelstva či výpisem z obchodního rejstříku společnosti REZIDENCE. Ze stejného důvodu nebylo třeba dokazovat ani výpisem z katastru nemovitostí k dotčenému pozemku, neboť vlastnické právo navrhovatelky, případně výměru dotčeného pozemku odpůrce nepochybnil (při pořizování změny územní plánu vycházel ze shodných údajů o rozloze lokality Z1-4)

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

24. Soud z poskytnuté dokumentace k pořizování změny územního plánu a ze samotného územního plánu z roku 2016 zjistil následující relevantní skutečnosti:
25. Územní plán z roku 2016 zařadil pozemky navrhovatelky, tj. předmětný pozemek a pozemek parc. č. XC, převážně do plochy zemědělské (NZ), jež má dle textové části územního plánu sloužit k hospodaření na zemědělské půdě, a to primárně jako plocha orné půdy a pastviny (k podmínkám využití této plochy viz str. 61 výrokové části územního plánu). Z malé části na pozemky navrhovatelky dle hlavního výkresu zasahuje též plocha přírodní (NP).
26. Z textové části odůvodnění územního plánu nevyplývá, že by navrhovatelka proti uvedenému funkčnímu využití jejích pozemků podala v průběhu pořizování územního plánu námitky.
27. Dne 15. 8. 2016 byla odpůrci doručena žádost navrhovatelky o změnu územního plánu tak, aby předmětný pozemek a pozemek parc. č. XC (v žádosti je uvedeno nesprávné katastrální území) byly zařazeny do zastavitelných ploch. Zastupitelstvo odpůrce tomuto návrhu na pořízení změny územního plánu usnesením ze dne 18. 2. 2019, č. 24/2019, vyhovělo a schválilo jeho zařazení do zadání změny územního plánu a prověření možnosti jeho řešení. Z přílohy k odkazovanému usnesení zastupitelstva odpůrce vyplývá, že pořizovatel nedoporučil žádosti navrhovatelky vyhovět, protože vzhledem k dosud nevyužitým zastavitelným plochám a ke kvalitě pozemků navrhovatelky se jeví rozšiřování zastavitelných ploch jako nežádoucí.

28. Pozemky navrhovatelky byly v zadání změny územního plánu označeny jako lokalita Z1-4 o rozloze 10 772 m² (z hlediska ochrany ZPF ve II. třídě ochrany) s navrhovaným vymezením ve funkční ploše BI – bydlení v rodinných domech, městské a příměstské. Navrhované řešení mělo být vyhodnoceno z hlediska dopadů na ZPF.
29. K návrhu změny územního plánu pro společné jednání bylo vydáno stanovisko orgánu ochrany ZPF, v němž nesouhlasil s předloženým návrhem ve vztahu k vymezení zastavitelné plochy Z1-4, neboť její rozsah nemá odpovídat reálnému předpokladu demografického vývoje, tedy skutečným potřebám rozvoje obce. Zároveň orgán ochrany ZPF podotkl, že v návaznosti na § 4 odst. 1 a 3 zákona o ochraně ZPF nebyla prokázána nezbytnost navrhovaného řešení ani převaha veřejného zájmu. Na základě této skutečnosti pořizovatel lokalitu Z1-4 z návrhu změny územního plánu vypustil.
30. K upravenému návrhu změny územního plánu se konalo dne 13. 4. 2022 veřejné projednání, jehož se zúčastnila i navrhovatelka. Požadovala zařazení dotčeného pozemku do zastavitelných ploch. Proti návrhu územního plánu podala námitku, v níž uvedla, že na dotčeném pozemku byla plánována stavba rodinného domu k řešení bytové situace členů rodiny a že v roce 2015 byl pozemek navrhovatelky zařazen do plochy BI. K realizaci stavby již požádala o rozdělení dotčeného pozemku, čemuž bylo vyhověno, a o zřízení elektrické přípojky. V srpnu 2016 zjistila, že její pozemky byly převedeny do plochy NZ. O pořizování nového územního plánu nevěděla, přitom pořizovatel o jejím záměru na pozemcích stavět věděl a vydával k tomu rozhodnutí. Na základě stížnosti ji opakovaně pořizovatel ujišťoval, že došlo k omylu a že pozemky budou opět převedeny na plochu BI. Navrhovatelka proto dále činila kroky k realizaci stavby (např. podala žádost společnosti Vodovody a kanalizace Mladá Boleslav a. s. o vyjádření k možnosti napojení pozemků na vodovod a kanalizaci). Zastavěné plochy na pozemcích by dle navrhovatelky nebyly nijak velké. Pořizovatel navrhovatelku několikrát ústně i písemně ujišťoval, že pozemky budou opět vymezeny v zastavitelných plochách, pročez navrhovatelka vynaložila na přípravu stavby nemalé finanční prostředky. Pořizovatel by tak měl svým závazkům a příslibům dostát a pozemky opět zařadit do plochy BI. Proto navrhovatelka žádala, aby její pozemky byly v celé své ploše zařazeny do plochy BI – bydlení individuální.
31. Zastupitelstvo odpůrce rozhodlo o podané námitce zamítavě. V odůvodnění rozhodnutí zejména shrnulo negativní stanovisko orgánu ochrany ZPF.
32. Změna územního plánu byla vydána zastupitelstvem odpůrce usnesením ze dne 29. 8. 2022, č. 54/2022, a ve vymezeném rozsahu změnila a doplnila územní plán. Z textové a grafické části změny územního plánu je zjevné, že žádným způsobem nereguluje funkční vymezení dotčeného pozemku ani pozemku parc. č. XC. Regulace jejich využití (přijátého územním plánem) zůstala nezměněna. I po účinnosti změny územního plánu jsou tak tyto pozemky nadále zařazeny zejména v ploše zemědělské (NZ), jejíhož obecného vymezení a podmínek využití se změna územního plánu též nedotýká.

Posouzení návrhu soudem

33. Úvodem soud připomíná, že v řízení o přezkumu opatření obecní povahy – zde změny územního plánu – mu nepřísluší, aby rozhodoval o tom, jak má být určité území využito. Soud brání jednotlivce před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem, aby sám územní plány a jejich změny dotvářel. Správní soudy se při přezkumu územně plánovací dokumentace musejí řídit zásadou zdrženlivosti (viz rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, č. 1462/2008 Sb. NSS).

Rozhodování zastupitelstva obce ohledně regulace využití území v zákonných mantinelech spadá do realizace práva územního samosprávného celku na samosprávu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11), do kterého soud nemůže nepřiměřeně zasahovat. Ke zrušení územního plánu (a jeho změn) má přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření obecné povahy jako celku (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103, č. 2552/2012 Sb.). Stejně tak je v pravomoci správních soudů přezkoumat, zda odpůrce nepřijal řešení, které je ve vztahu ke konkrétní osobě zjevně nepřiměřené, nezdůvodnitelné či diskriminační (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 2. 2009, č. j. 2 Ao 4/2008-88).

34. Soud považuje za vhodné též zdůraznit, že předmětem přezkumu je v nynějším soudním řízení změna územního plánu, nikoli samotný územní plán z roku 2016. Navrhovatelka v návrhu totiž argumentuje i tím, že již od roku 2015 činí kroky k realizaci stavby pro rodinné bydlení na dotčeném pozemku, přesto byl územním plánem z roku 2016 pozemek navrhovatelky přerazen z ploch BI – bydlení individuální do plochy NZ – plochy zemědělské. Mezi účastníky je přitom nesporné, že navrhovatelka v průběhu pořizování územního plánu nevyužila možnosti bránit se proti změně funkčního využití jejích pozemků, a to ani případným návrhem podaným ve správním soudnictví. Soud proto v tomto řízení nepřisluší, aby hodnotil zákonnost či přiměřenost řešení přijatého územním plánem z roku 2016 (nijak proto nemůže posuzovat, zdali byla navrhovatelka zkrácena na svých právech, pokud o regulaci v územním plánu nebyla informována apod.).
35. Dle navrhovatelky nemůže napadené OOP obstát z hlediska třetího až pátého kroku algoritmu přezkumu, který byl dovozen judikaturou (viz rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98), tj. v otázkách, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem (krok třetí), zda je v souladu se zákonem (krok čtvrtý) a zda jeho obsah obстоjí z hlediska proporcionality (krok pátý). Jelikož je soud při svém rozhodování vázán jak rozsahem, tak důvody návrhu, zabýval se přezkumem napadeného OOP právě v takto vymezeném rámci, a to aniž by shledal vady, k nimž by byl povinen přihlídnout i z moci úřední (§ 101d odst. 1 s. ř. s., dále srov. rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2013, č. j. 2 Aos 1/2013-138).

Odůvodnění rozhodnutí o námitkách a stanoviska orgánu ochrany ZPF

36. Podstatou návrhové argumentace je skutečnost, že odpůrce měl při vymezování nových zastavitelných ploch ve změně územního plánu činit nedůvodné rozdíly mezi jednotlivými vlastníky. Konkrétně navrhovatelka brojí proti tomu, že plocha Z1-4, do níž spadaly její pozemky, byla oproti zadání v návrhu změny územního plánu pro veřejné projednání vypuštěna ze zastavitelných ploch, a to na základě stanoviska orgánu ochrany ZPF. Naproti tomu bylo stejným stanoviskem umožněno rozšíření zastavitelných ploch o lokalitu Z1-10 pro developerskou výstavbu. Dle navrhovatelky nebyl rozdílný přístup odůvodněn ani v rozhodnutí o námitkách a ani ve stanovisku orgánu ochrany ZPF.
37. Judikatura dovodila, že požadavky na odůvodnění rozhodnutí o námitce mají být v zásadě stejné jako v případě správního rozhodnutí. Z odůvodnění musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje odpůrce námitky uplatněné oprávněnou osobou za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené. Ústavní soud k tomu v nálezu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, doplnil, že požadavky kladené na

detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami nemohou být přehnané, jinak by se správní soudy dopouštěly přepjatého formalismu a nepřípustného zásahu do práva na samosprávu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právní jistoty občanů. V navazujícím usnesení ze dne 5. 11. 2015, sp. zn. III. ÚS 3836/13, pak Ústavní soud uvedený závěr upřesnil v tom smyslu, že „[p]osouzení, zda rozhodnutí odpůrce o námitkách stěžovatele, které proti návrhu ZÚR vznesl, naplňuje požadavek náležitého odůvodnění (ve smyslu srozumitelnosti a úplnosti) je pak věcí obecného (správního) soudu, nejde-li o hodnocení zjevně extrémní a svévolné [...]“.

38. Rovněž je třeba zohlednit, že odůvodnění rozhodnutí o námitce je součástí odůvodnění celého opatření obecné povahy, a proto je třeba je vnímat v souvislostech. Odůvodnění rozhodnutí o námitce netrpí nepřezkoumatelností, je-li z odůvodnění rozhodnutí o námitce a potažmo z odůvodnění celého opatření obecné povahy zřejmé, jak byla daná problematika uvedená v námitce řešena (viz rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 As 265/2017-29, bod 15 a tam uvedenou judikaturu).
39. Dále nelze pominout, že obsah stanoviska vydávaného dotčenými orgány je pro pořizované opatření obecné povahy dle stavebního zákona, tj. i pro změnu územního plánu, závazný [viz § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona]. Samotná vázanost stanoviskem dotčeného orgánu však nezabývá odpůrce povinnosti, aby rozhodnutí o námitkách řádně odůvodnil, pokud se námitky týkají obsahu těchto stanovisek (viz např. rozsudky NSS ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010-89, ze dne 24. 7. 2013, č. j. 2 Aos 1/2013-138, či ze dne 5. 8. 2015, č. j. 2 As 195/2014-47). Pokud jsou důvodem nevyhovění námitkám stanoviska dotčených orgánů, musí být jejich podstatný obsah v důvodech rozhodnutí uveden, stejně tak jako skutečnost, zda a jak se dotčené orgány k důvodnosti námitek vyjádřily (viz rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 2/2008-62).
40. Rozhodnutí o námitce navrhovatelky výše uvedeným požadavkům dostojí.
41. Navrhovatelka v námitce rekapitulovala kroky, které činila za účelem zástavby dotčeného pozemku a pozemku parc. č. XC rodinnými domy pro členy své rodiny. Dovolávala se ujištění ze strany pořizovatele, že pozemky budou opět zastavitelné, proto je žádala opětovně zařadit v celé jejich ploše do plochy BI – bydlení individuální (podrobněji k obsahu námitky viz bod 30. výše).
42. Odpůrce v odůvodnění rozhodnutí o námitce konstatoval, že lokalita Z1-4 byla vypuštěna na základě stanoviska orgánu ochrany ZPF a rekapituloval jeho nosné závěry, tedy že rozsah navržené plochy neodpovídá reálnému předpokladu demografického vývoje (skutečným potřebám obce), že nebyla navržena alternativa umístění záměru na pozemky mimo I. a II. třídu ochrany, že nebyla prokázána nezbytnost navrhovaného řešení a že nebyla prokázána převaha veřejného zájmu nad zájmem ochrany ZPF.
43. Tímto odůvodněním dle soudu odpůrce dostatečně vysvětlil, proč nemůže být námitce vyhověno. Se zařazením pozemků navrhovatelky do zastavitelných ploch totiž nesouhlasil orgán ochrany ZPF, přičemž odpůrce dané stanovisko v odůvodnění specifikoval a navrhovatelce shrnul jeho obsah. Jak soud rozvedl výše, stanovisko orgánu ochrany ZPF je pro obsah pořizované změny územního plánu závazné. Zároveň je třeba přihlídnout k obsahu uplatněné námitky, neboť ten nijak nezpochybňuje a ani nepolemizuje s důvody, pro které orgán ochrany ZPF se zařazením lokality Z1-4 do zastavitelných ploch nesouhlasil. Navrhovatelka netvrdila žádný veřejný zájem na využití jejích pozemků, který by převažoval nad zájmem ochrany ZPF. Tato okolnost je při posouzení věci významná, neboť

pozemky navrhovatelky spadají do II. třídy ochrany ZPF, tedy mezi nejvhodnější zemědělskou půdu, pro jejíž nezemědělské využití zákon o ochraně ZPF v § 4 stanovuje zásady plošné ochrany, jimiž jsou povinni se řídit i pořizovatelé územně plánovací dokumentace (§ 5 odst. 1 zákona o ochraně ZPF).

44. Navrhovatelka v námitce sice argumentovala zamýšleným využitím jejích pozemků pro bydlení členů své rodiny (jmenovala své tři syny a vnuka a konkrétně specifikovala aktuální potřebu výstavby pro dva syny). V návaznosti na to by se na první pohled mohla jevit zpochybněnou námitka orgánu ochrany ZPF, že rozsah požadované zastavitelné plochy neodpovídá reálnému předpokladu demografického vývoje, a tedy skutečným potřebám obce. Nicméně tuto výhradu je nutno vnímat v kontextu toho, že pozemky navrhovatelky spadají do II. třídy ochrany ZPF, pročez by k jejich nezemědělskému využití mělo dojít toliko v nezbytných případech a v nezbytném rozsahu, navíc za existence převažujícího veřejného zájmu nad zájmem na ochraně ZPF. Přesto navrhovatelka požadovala zařazení jak dotčeného pozemku, tak pozemku parc. č. XC o celkové výměře přesahující 1 ha v celé jejich ploše do plochy pro bydlení. Za takové situace zdůvodnění námitky postačí, byť si lze jistě představit odůvodnění podrobnější a celkově přesvědčivější.
45. V žádosti na pořízení změny územního plánu a ani v námitce tedy navrhovatelka netvrdila takové okolnosti, které by relativizovaly důvody, na nichž je stanovisko orgánu ochrany ZPF postaveno. Z toho důvodu odpůrce nepochybil, pokud stanovisko orgánu ochrany ZPF – jehož obsah navrhovatelka relevantně nezpochybnila – v zásadě přejal do odůvodnění rozhodnutí o námitce. Není přitom pochybením, pokud se orgán ochrany ZPF výslovně nevyjadřoval k návrhu rozhodnutí o námitkách zpracovanému pořizovatelem. Soud ze správního spisu ověřil, že návrh rozhodnutí o námitkách byl dotčeným orgánům rozeslán dne 4. 7. 2022. Orgán ochrany ZPF ve stanovené lhůtě již neuplatnil další stanovisko. V takovém případě se má za to, že s návrhy pořizovatele souhlasí (§ 53 odst. 1 stavebního zákona). Orgán ochrany ZPF tedy zjevně považoval vypořádání námitky navrhovatelky za dostatečné. Vzhledem k tomu, že navrhovatelka negativní stanovisko orgánu ochrany ZPF ve svých námitkách nijak nezpochybňovala, lze takový postup aprobovat. Postup odpůrce tak dostojí i požadavkům judikatury shrnutým výše (viz bod 39). V tam projednávaných případech totiž stanoviska dotčených orgánů vznesené námitky nevypořádala a nedávala na ně odpověď (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010-89, a ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 2/2008-62), případně obec v rozhodnutí o námitce toliko konstatovala, že dotčený orgán s řešením souhlasí, aniž by uvedla konkrétní důvody, proč tomu tak je (srov. rozsudek ze dne 24. 7. 2013, č. j. 2 Aos 1/2013-138). Žádná z uvedených situací v projednávaném případě nenastala.
46. Vadou není ani skutečnost, že se odpůrce v rozhodnutí o námitce nevyjádřil k tomu, proč oproti pozemkům navrhovatelky zařazuje do zastavitelných ploch pozemky jiných vlastníků. Faktem je, že navrhovatelka v průběhu pořizování změny územního plánu žádným způsobem nenamítala nerovné zacházení či diskriminační přístup odpůrce. Nijak své pozemky nesrovnávala s pozemky v jiných částech obce a nedožadovala se obdobného zacházení. Ve své námitce v zásadě toliko požadovala zařazení pozemků do zastavitelné plochy. Rozsáhlou argumentaci o nerovném zacházení navrhovatelka přdestřela až v řízení před soudem. Odpůrce na ni logicky při pořizování změny územního plánu nemohl reagovat, a proto ani nepochybil, pokud se těmito otázkami explicitně nezabýval (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2019, č. j. 9 As 65/2019-29, bod 16).

47. Výše uvedené lze vztáhnout i ke stanovisku orgánu ochrany ZPF. Neuplatnila-li navrhovatelka po veřejném projednání námitky ve vztahu k jeho obsahu (např. ve smyslu nerovného přístupu ke srovnatelným pozemkům), nemusel na ně orgán ochrany ZPF reagovat. Nadto orgán ochrany ZPF se v předmětném stanovisku odpůrcem navrženými lokalitami k zařazení do zastavitelných ploch jednotlivě zabýval a své závěry zdůvodnil (byť stručně). Navrhovatelka vznáší konkrétní argumentaci k ploše Z1-10, k níž orgán ochrany ZPF uvedl, že vhodně doplňuje zastavěné území (plocha B65) a že recipročně bude ze zastavitelných ploch vypuštěna plocha Z1-15, která bude navracena do ZPF. Soud považuje takové

odůvodnění za dostatečné s přihlédnutím k tomu, že se odpůrce plochou Z1-10 podrobněji zabýval i v samotném odůvodnění změny územního plánu [viz zejm. část 2.1.3. vyhodnocení souladu s cíli a úkoly územního plánování (...), část 2.3.3. urbanistická koncepce, včetně vymezení zastavitelných ploch (...) a část 2.6. vyhodnocení předpokládaných důsledků navrženého řešení na ZPF a PUPFL – zkratka pro pozemky určené k plnění funkcí lesa - *poznámka soudu*]. Z uvedených částí odůvodnění změny územního plánu plynou důvody, proč odpůrce přistoupil k vypuštění plochy Z1-15 ze zastavitelných ploch, aby do nich naopak mohla být zařazena plocha Z1-10 (soud se odůvodněním zabývá z věcného hlediska níže). Judikatura dovodila, že důvody uvedené v návrhu územního plánu či v jeho odůvodnění je možné považovat za důvody stanoviska orgánu ochrany ZPF (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 43 A 15/2019-38, č. 4079/2020 Sb. NSS). S ohledem na to nelze považovat rozhodnutí o námitce a stanovisko orgánu ochrany ZPF za nepřezkoumatelná.

48. Soud přisvědčuje navrhovateli, že ve stanovisku orgánu ochrany ZPF se nesprávně uvádí, že část plochy Z1-10 se nachází ve II. třídě ochrany. Soud se však domnívá, že se jedná o písařskou chybu, která neměla vliv na věcné posouzení. Z odůvodnění změny územního plánu plyne (jakož i ze zadání změny územního plánu), že odpůrce si byl vědom, že pozemek parc. č. XB se částečně nachází v I. třídě ochrany a takto k němu při zdůvodnění přijatého řešení i přistupoval (I. třída ochrany je u této lokality uváděna). A byť zemědělská půda v I. třídě ochrany je tou nejkvalitnější, platí i pro půdu ve II. třídě ochrany obdobná pravidla ochrany (např. § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF). Navíc odpůrce recipročně ze zastavitelných ploch vypustil lokalitu Z1-15, která je v rozloze 2,84 ha v I. třídě ochrany, čímž v plném rozsahu kompenzoval zařazení lokality Z1-10 v I. třídě ochrany (2,52 ha) do zastavitelných ploch. Soud proto nemá za to, že by mělo chybné uvedení třídy ochrany ve stanovisku orgánu ochrany ZPF vliv na věcné posouzení.
49. Nepřípadný je odkaz navrhovatelky na rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č. j. 7 As 190/2020-67, neboť v tam projednávané věci stěžovatel na rozdíl od navrhovatelky uplatnil při pořizování územního plánu námitky, kterými zpochybňoval nutnost vymezení dalších zastavitelných ploch. Z toho důvodu byla obec povinna na jeho námitky relevantně reagovat, což neučinila. Dále stanovisko dotčeného orgánu ochrany ZPF v odkazované věci nebylo dostatečně zdůvodněno, neboť územní plán obce přebíral zastavitelnou plochu, která byla již dříve vymezena v územním plánu jiné obce, aniž by potřebu jejího vymezení dotčený orgán posoudil v kontextu území obce, kde se plocha nachází. V nyní projednávané věci se jak lokalita Z1-15, tak lokalita Z1-10 nacházejí na území odpůrce, ve vztahu k němuž se uplatní pravidla stanovená v § 4 odst. 2 a 5 zákona o ochraně ZPF (k tomu viz dále). Projednávané případy se proto liší. Každý z nich je nutné posuzovat dle specifických skutkových okolností.

Střet zájmů hlasujícího člena zastupitelstva

50. Navrhovatelka dále argumentovala tím, že tehdejší zastupitel a zároveň společník společnosti REZIDENCE, jež vlastní pozemek parc. č. XB, neoznámil před jednáním zastupitelstva či rady města výhodu, která mu ze změny územního plánu plyne.
51. Podle § 83 odst. 2 zákona o obcích platí, že *„člen zastupitelstva obce, u něhož skutečnosti nasvědčují, že by jeho podíl na projednávání a rozhodování určité záležitosti v orgánech obce mohl znamenat výhodu nebo škodu pro něj samotného nebo osobu blízkou, pro fyzickou nebo právnickou osobu, kterou zastupuje na základě zákona nebo plné moci (střet zájmů), je povinen sdělit tuto skutečnost před zahájením jednání orgánu obce, který má danou záležitost projednávat.“*
52. Mezi účastníky není sporné, že tehdejší zastupitel byl v době projednávání změny územního plánu členem zastupitelstva odpůrce a že ve shodné době byl i společníkem společnosti REZIDENCE, jejichž pozemků se změna územního plánu přímo dotýká.
53. Výkladem § 83 odst. 2 se zabýval NSS v rozsudku ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185, v bodě 148, v němž dovodil, že rezignace na splnění povinnosti dle § 83 odst. 2 zákona o obcích je porušením zákonného postupu, jak namítá navrhovatelka. NSS ale pokračoval, že *„dovozovat z ní nezákonnost přijatého aktu (zde opatření obecné povahy) však podle mínění zdejšího soudu zpravidla nelze. Porušení oznamovací povinnosti je u vybraných členů orgánů ve vybraných oblastech sankcionováno jako přestupek podle zákona o střetu zájmů, u všech členů orgánů pak politickou odpovědností, jež může ústít do nezvolení v následných obecních volbách. Vliv na zákonnost opatření obecné povahy by bylo lze dovodit pouze v extrémních případech, kdy by zastupitel zatajil informace o střetu zájmů, při jejichž znalosti zastupiteli by k přijetí opatření obecné povahy vůbec nedošlo nebo došlo, ale v podobě zásadně odlišné. Takovým excesem nebude případ, kdy zastupitel sice svoji oznamovací povinnost nesplní, avšak zastupitelstvo si je střetu zájmů vědomo z jiných zdrojů či na základě znalosti místních poměrů, a může proto tuto skutečnost vzít v úvahu při projednávání a rozhodování o věci. (...)"* (zdůraznění doplnil zdejší soud).
54. Je tak třeba rozlišovat mezi zákonností jednání samotného zastupitele z hlediska požadavků právních předpisů upravujících střet zájmů, a mezi zákonností samotného hlasování zastupitelstva o schválení opatření obecné povahy. Jinak řečeno, i když určitý zastupitel svým opomenutím oznámit střet zájmu poruší svou zákonnou povinnost, nelze toto porušení bez dalšího přenášet na výsledek hlasování zastupitelstva. Porušení zákonných povinností zastupitele plynoucích z právních předpisů upravujících střet zájmů by tudíž mohlo mít vliv na zákonnost hlasování zastupitelstva (a tím i na schválení opatření obecné povahy) jen ve zcela mimořádných situacích, kdy by z okolností bylo zjevné, že pokud by ostatní hlasující zastupitelé o střetu zájmu svého kolegy věděli, tak by bývali hlasovali odlišně, a to navíc v počtu majícím vliv na výsledek (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 8. 2022, č. j. 51 A 33/2022-68, bod 103).
55. V nyní posuzované věci však soud takovou mimořádnou situaci neshledal, resp. nedovodil ani porušení § 83 odst. 2 zákona o obcích. Ze zápisu ze zasedání zastupitelstva odpůrce ze dne 29. 8. 2022 soud zjistil, že tehdejší zastupitel při projednávání bodu ohledně změny územního plánu oznámil, že nebude hlasovat z důvodu střetu zájmů. Tedy výslovně ostatní členy zastupitelstva tímto svým oznámením na střet zájmů upozornil. V zápisu sice není uvedeno, zdali i specifikoval, z jakého důvodu oznámení činí. To však není s ohledem na okolnosti projednávané věci pochybením. Předně se dle zápisu zasedání zastupitelstva

účastnilo 12 zastupitelů z 15. Pro vydání změny územního plánu hlasovalo 10 zastupitelů a 2 se zdrželi (jedním z nich byl vzhledem k oznámení pravděpodobně i tehdejší zastupitel). Proti nehlasoval nikdo. Pro vydání změny územního plánu tak hlasovala dvoutřetinová většina všech členů zastupitelstva. Neúčast tehdejšího zastupitele na hlasování tedy neměla na výsledné rozhodnutí zastupitelstva žádný vliv a vzhledem k jeho oznámení o střetu zájmů lze předpokládat, že si i ostatní zastupitelé byli této skutečnosti vědomi.

56. Navrhovatelka sama poukazuje na územní studii z roku 2015 k lokalitě Z1-10, v níž je jako investor označen přímo tehdejší zastupitel. Je proto důvodné se domnívat, že jeho angažovanost v potenciální výstavbě v lokalitě Z1-10 nebyla hlasujícím zastupitelům neznámá. Tato okolnost byla naopak veřejně prezentována. Informace o společnících společností s ručením omezeným je též veřejně dostupná v obchodním rejstříku. Navíc je třeba zohlednit, že zastupitelstvo odpůrce rozhodovalo „toliko“ o změně územního plánu, která se týká jen vybraných částí území odpůrce a pozornost je tak zaměřena právě na provádění dílčí změny v území. Naopak při schvalování zcela nového územního plánu nelze očekávat, že zastupitelé disponují informacemi o majetkových a vlastnických vztazích ke každému z pozemků v katastrech odpůrce. V případě změny územního plánu není tato možnost vyloučena, zejména v případě v zásadě jediné lokality, v níž má být připuštěna poměrně rozsáhlá výstavba. Bylo by proto přirozené, pokud by se zastupitelé zajímali právě o to, kdo vlastní pozemky dotčené změnou. S ohledem na to má soud značné pochybnosti, nakolik by konkretizace, v čem střet zájmů tehdejšího zastupitele spočívá, mohla pro ostatní zastupitele a obyvatelé obce představovat skutečně „přelomovou informaci“ (jakkoliv to obecně vyloučit nelze).
57. Lze shrnout, že soud porušení § 83 odst. 2 zákona o obcích neshledal, neboť tehdejší zastupitel před hlasováním oznámil, že nebude hlasovat z důvodu střetu zájmů. A i kdyby zastupitelům nesdělil, v čem konkrétně střet zájmů spatřuje, lze mít důvodně za to, že si vzhledem k okolnostem byli ostatní zastupitelé jeho angažovanosti na výstavbě v lokalitě Z1-10 vědomi. V řízení nadto nebyla prokázána existence omylu členů zastupitelstva, kteří by pro případně nedostatečné oznámení o střetu zájmů hlasovali buďto proti přijetí změny územního plánu, nebo by hlasovali pro její přijetí v zásadě odlišné podobě. Námitka proto není důvodná.

Soulad přijatého řešení s hmotným právem

58. Soud výše dospěl k závěru, že odůvodnění stanoviska orgánu ochrany ZPF ob stojí, stejně jako rozhodnutí o námitce navrhovatelky. Orgán ochrany ZPF, jakož i odpůrce uvedli dostatečné důvody, které mají oporu v hmotném právu.
59. Předně navrhovatelka v návrhu netvrdí, že by v případě dotčeného pozemku existoval veřejný zájem na jeho zástavbě, a tedy nezemědělském využití. Navrhovatelka jej totiž hodlá využít k výstavbě domů pro členy své rodiny, tedy k zájmu primárně soukromému. Za takové situace orgán ochrany ZPF (i odpůrce) postupoval správně, pokud poukázal mimo jiné na absenci veřejného zájmu.
60. Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně ZPF je nutno pro nezemědělské účely použít především nezemědělskou půdu, nezastavěné a nedostatečně využitě pozemky v zastavěném území nebo na nezastavěných plochách stavebních pozemků staveb mimo tato území, stavební proluky a plochy získané zbořením přežilých budov a zařízení. Dále dle vyjmenovaných zásad plošné ochrany ZPF lze zemědělskou půdu ze ZPF odejmout jen v nezbytných případech, a to podle kritérií uvedených v § 4 odst. 1 zákona o ochraně ZPF. Podle § 4 odst.

2 téhož zákona se za nezbytný případ považuje zejména neexistence ploch uvedených v odstavci 1 na území obce, na kterém má být záměr, který se dotýká ZPF, realizován. Dále podle § 4 odst. 3 téhož zákona lze zemědělskou půdu I. a II. třídy ochrany odejmout za podmínky výrazné převahy veřejného zájmu nad veřejným zájmem ochrany ZPF.

61. Pozemek navrhovatelky spadá do II. třídy ochrany ZPF, v takovém případě bylo třeba, aby byl v průběhu pořizování změny územního plánu prokázán převažující veřejný zájem na jeho nezemědělském využití. Veřejný zájem je přitom třeba odlišit od zájmu soukromého či kolektivního (viz rozsudek NSS ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 65/2012-161, č. 2879/2013 Sb. NSS). Navrhovatelka navzdory tomu argumentovala právě jen zájmem soukromým, pročez orgán ochrany ZPF nemohl postupovat jinak, než souhlas se zařazením lokality Z1-4 do zastavitelných ploch neudělit. V návrhu navrhovatelka zmiňovala zřízení obratiště, které by odůvodňovalo veřejný zájem na vynětí pozemků ze ZPF. Nicméně takové řešení nebylo orgánu ochrany ZPF jakkoliv předestřeno a navrhovatelka se o něm nezmínila ani v podané námitce. Nemohlo proto být vzato do úvahy.
62. Nadto odpůrce správně poukázal na skutečnost, že navrhovatelka požadovala do zastavitelných ploch zařadit nejen předmětný pozemek, ale i pozemek parc. č. XC. Dohromady mají pozemky navrhovatelky rozlohu téměř 1,08 ha, což není z hlediska ochrany ZPF zanedbatelné. V námitce navrhovatelka uvedla, že by zastavěné plochy pod rodinnými domy nebyly nijak velké, přesto však požadovala zahrnutí obou jejích pozemků do zastavitelných ploch v celé své ploše. Tomu odpovídalo i vymezení lokality Z1-4 v zadání změny územního plánu a v návrhu pro společné jednání. V takto vymezeném rozsahu mohl orgán ochrany ZPF posuzovat důvodnost zařazení celé lokality Z1-4 do plochy BI. Vzhledem k chybějícímu odůvodnění veřejného zájmu na zastavění daných pozemků není ani vadou, že orgán ochrany ZPF konstatoval, že nebyla prokázána nezbytnost navrhovaného řešení. Vymezení zastavitelné plochy v místě lokality Z1-4 nebylo odůvodněno žádnou naléhavou potřebou rozvoje obce, jež by byla ve veřejném zájmu, v tomto území, přestože se jedná o kvalitní zemědělskou půdu. Ani navrhovatelka v průběhu pořizování změny územního plánu neuvedla žádné důvody, které by podložily závěr, že se jedná o nezbytný případ podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně ZPF, tj. že by zejména byly vyčerpány jiné plochy, které mají být využity pro nezemědělské účely přednostně. Soud chápe navrhovatelku, že má zájem na umožnění zastavitelnosti vlastních pozemků, avšak vymezení zastavitelných ploch na hodnotné zemědělské půdě a jejich hodnocení se musí dít v kontextu celého území obce, nikoli izolovaně u jednotlivých vlastníků. Ve vztahu k pozemkům navrhovatelky proto soud neshledal, že by orgán ochrany ZPF postupoval v rozporu se zákonem o ochraně ZPF.
63. Navrhovatelka namítá i nedostatečné zdůvodnění splnění podmínek pro vymezení plochy BI v lokalitě Z1-10.
64. K tomu soud musí nejprve uvést, že z argumentace navrhovatelky nelze dovodit zásah do její právní sféry možnými negativními vlivy spojenými s výstavbou v lokalitě Z1-10. Z návrhu ani neplyne, že by navrhovatelka soustavně vystupovala k obraně zájmu na ochraně ZPF. Námitky navrhovatelky k lokalitě Z1-10 směřují k doložení tvrzení, že vůči ní bylo postupováno nedůvodně rozdílně. I vzhledem ke vzdálenosti pozemků navrhovatelky od lokality Z1-10 nevnímá soud negativní dotčení právní sféry navrhovatelky jako pravděpodobné. Soud proto konstatuje, že navrhovatelka nemůže v návrhu úspěšně uplatnit takové vady nebo obsahové nezákonnosti opatření obecné povahy, které nezasahují do její právní sféry, ale případně se dotýkají pouze práv jiných subjektů, neboť účelem

správního soudnictví není všeobecný dozor nad zákonností výkonu veřejné moci správními orgány, ale poskytování ochrany veřejným subjektivním právům. Tzv. *actio popularis* (žaloba ve veřejném zájmu) není v řízení o přezkumu zákonnosti opatření obecné povahy přípustná (viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005–86, č. 1764/2009 Sb. NSS, a ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264, č. 3903/2019 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 13. 7. 2010, č. j. 8 Ao 4/2010-214). Soud má proto za to, že navrhovatelka není aktivně věcně legitimována k podání námitek ohledně nezákonnosti odůvodnění vymezení lokality Z1-10 jako zastavitelné plochy.

65. Nicméně vzhledem k tomu, že se soud bude níže zabývat i proporcionalitou přijatého řešení, resp. namítanou diskriminací, je nutné, aby na tomto místě alespoň v základu posoudil i zákonnost vymezení zastavitelné plochy v lokalitě Z1-10, byť i v případě shledané nezákonnosti by soud nemohl zrušit změnu územního plánu v části týkající se této plochy, neboť navrhovatelka ve vztahu k ní postrádá aktivní věcnou legitimaci.
66. Orgán ochrany ZPF s vymezením zastavitelné plochy na daném místě ve stanovisku souhlasil, neboť vhodně doplňuje zastavěné území a za účelem její realizace byla do ZPF navracena plocha Z1-15. V části 2.1.3. odůvodnění změny územního plánu je uvedeno, že „[v] případě jediné rozsáhlejší zastavitelné plochy B65 doplněné změnou č. 1 převedením z plochy územní rezervy se jedná o plošnou náhradu zastavitelné plochy B09.2-II, která dosud – od platnosti územního plánu – nebyla využita a jejíž umístění bylo z hlediska krajiny méně vhodné. Zastavitelná plocha B65 se nachází na územní (sic!) s méně kvalitním krajinným rázem tvořeným rozsáhlým půdním blokem bez členění, vhodně navazuje na jižní okraj zastavěného území X a zde již probíhá projektová příprava území (územní studie a navazující DÚR a PSP na umístění komunikace a inž. sítí).“ V části 2.3.3. na straně 7 odůvodnění se dále uvádí, že „[v] lokalitách Z10 a Z15 dochází k úpravě koncepce obytné zástavby v jihozápadní části X. V lokalitě Z1-10 dochází k vymezení zastavitelné plochy B65, která vyplňuje proluku mezi zastavitelnými plochami B07 a B08. Jedná se o náhradu územní rezervy pro bydlení R07. Pro území jsou již zpracovány územní studie. V lokalitě Z1-15 dochází k vypuštění zastavitelné plochy B09.2-II o rozsahu téměř 3 hektary. Celková kapacita bydlení tedy v jihozápadní části X zůstává zachována s mírným navýšením. Bydlení se tedy přesouvá z ploch u hřbitova se složitými vlastnickými poměry jižněji, kde jsou pro komplexní výstavbu v území vhodnější podmínky. V území jižně od ulice X zůstává zachována dobrá dostupnost centra města a zvyšuje se dostupnost některé vybavenosti jako lékárna, obchod, a park X.“
67. Z části odůvodnění zabývající se vyhodnocením důsledků přijatých řešení na ZPF plyne, že lokalita Z1-10 má celkem rozlohu 3,41 ha, z toho se nachází 2,52 ha v I. třídě ochrany a 0,89 ha ve III. třídě ochrany. Lokalita Z1-15 má výměru 2,84 ha, z toho 2,81 ha v I. třídě ochrany a 0,03 ha ve II. třídě ochrany. Souhrnně se změnou územního plánu redukuje rozloha záborů půd v I. a II. třídě ochrany o 0,37 ha.
68. Výše uvedené důvody ve svém souhrnu dle soudu poskytují dostatečný podklad pro to, aby mohl orgán ochrany ZPF udělit souhlas se zařazením lokality Z1-10 do zastavitelných ploch. Zásadní je skutečnost, že recipročně byla ze zastavitelných ploch vypuštěna lokalita Z1-15, díky čemuž bylo nejen plně kompenzováno vymezení zastavitelné plochy na půdách v I. třídě ochrany, ale dokonce tím došlo k redukci záborů půd v I. a II. třídě ochrany o 0,37 ha. Z hlediska plošné ochrany ZPF tak v případě té nejkvalitnější zemědělské půdy přináší změna územního plánu pozitivní důsledky. Potřebu vymezení nových zastavitelných ploch na pozemcích spadajících do ZPF je nutné hodnotit ve vztahu k celému regulovanému území. Územní plán, potažmo jeho změna, je koncepčním dokumentem, jehož cílem je

sladit rozličné zájmy v rámci celého území obce (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2023, č. j. 2 As 332/2021-62). Stejně tak z hlediska plošné ochrany ZPF je dle soudu nutné posuzovat celkový dopad navržené regulace na ZPF, a nikoli izolovaně jednotlivé lokality. Z hlediska půdy v I. a II. třídě ochrany tak změna územního plánu nové nároky na jejich zábor nepřináší, právě naopak. Proto i lokalitu Z1-10 nelze vnímat striktně jako vymezení zcela nových zastavitelných ploch, u nichž by bylo nutné prokazovat nezbytnost jejich vymezení, pokud je recipročně vypuštěna zastavitelná plocha obdobné rozlohy na půdě shodné kvality. V zásadě lze předpokládat, že trvá i veřejný zájem na vymezení zastavitelné plochy v rozsahu, v jakém byla vymezena lokalita Z1-15 při pořizování územního plánu, neboť již tehdy musel být orgánem ochrany ZPF posouzen převažující veřejný zájem na vymezení zastavitelné plochy Z1-15, kterou tvoří též půda v I. třídě ochrany. Z hlediska plošné ochrany ZPF nedošlo v případě těchto srovnávaných lokalit k žádné negativní změně, neboť případný zábor půd v I. třídě ochrany bude v případě lokality Z1-10 menší.

69. Soud nepřehlédl, že lokalita Z1-15 nepokryje rozlohu lokality Z1-10 zcela, konkrétně je menší o 0,57 ha. Avšak lokalita Z1-10 je dále ve výměře 0,89 ha tvořena půdou ve III. třídě ochrany ZPF, pro níž již neplatí tak striktní omezení, jako tomu je v případě pozemků ve vyšších třídách ochrany. V tomto případě tak dle soudu souhlas s vymezením zastavitelné plochy v daném místě odůvodní odpůrcem uváděné důvody, neboť ten vysvětlil, že nová zastavitelná plocha B65 vyplňuje proluku mezi zastavitelnými plochami B07 a B08, nachází se na území s méně kvalitním krajinným rázem a že vhodně navazuje na jižní okraj zastavěného území obce. Z úplného znění územního plánu z roku 2016 po zapracování přijaté změny soud zjistil, že ve vypuštěné ploše B09.2-II se počítalo s výstavbou 29 rodinných domů a v nově vymezené ploše B65 má být postaveno 31 rodinných domů. Z toho je zřejmé, že kapacity bydlení jsou navrženy v zásadě shodně, a proto lze aprobovat záměr odpůrce přesunout celou lokalitu k bydlení jižněji, kde odpůrce spatřuje vhodnější podmínky pro výstavbu a zvýšení dostupnosti části občanské vybavenosti. Jelikož jsou tedy parametry lokalit Z1-15 a Z1-10 z pohledu celkové kapacity bydlení podobné, považuje soud za splněnou podmínku nezbytnosti vymezení nových zastavitelných ploch v lokalitě Z1-10 ve shodě s orgánem ochrany ZPF za splněnou. Dílčí přesah dle soudu odůvodní zájem na zachování celistvosti předmětné plochy, neboť vhodně navazuje na sousední zastavitelné plochy B07 a B08.
70. Soud nad rámec výše uvedeného uvádí, že dle znění zákona o ochraně ZPF účinného ke dni vydání napadeného OOP platilo, že jeho § 4 odst. 3 se nepoužije při posuzování ploch vymezených jako zastavitelné nebo jako plochy územní rezervy v platné územně plánovací dokumentaci (viz § 4 odst. 5 věta druhá téhož zákona). A právě celá lokalita Z1-10 byla v územním plánu z roku 2016 vymezena jako územní rezerva s předpokládaným způsobem využití pro bydlení, což nastalo právě v případě změny územního plánu. I tím se tato lokalita odlišuje od pozemků navrhovatelky, které v územní rezervě vymezeny nebyly, a u nichž se tak § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF uplatní v plné míře.
71. Pro výše uvedené zůstává nepodloženou domněnka navrhovatelky, že na zařazení lokality Z1-10 do zastavitelných ploch mohl mít vliv fakt, že tehdejší zastupitel byl zároveň společníkem společnosti vlastníci pozemky v dané lokalitě. Orgán ochrany ZPF ve spojení s odpůrcem totiž uvedli dostatečné důvody pro zvolené řešení, které svědčí o zákonnosti jejich postupu.
72. Argumentuje-li navrhovatelka územní studií, dle níž měla být III. etapa výstavby na pozemku parc. č. XB pouze výhledovou, je třeba konstatovat, že územní plán z roku 2016

a ani územní studie nestanovují omezení pro vymezení zastavitelné plochy v této lokalitě (např. v tom smyslu, že by ji bylo možné vymežit až po úplném zastavění okolních zastavitelných ploch). Územní plán z roku 2016 zařadil dotčené území do územní rezervy, ale již nestanovil další podmínky pro jeho využití, např. že by bylo nutné zpracovat další územní studii nebo regulační plán či splnit podmínky etapizace. Ani výslovně nestanovil, že by pro vymezení zastavitelné plochy v lokalitě Z1-10 bylo nutné splnit konkrétní podmínky již pořízené územní studie. Ta přitom sama o sobě nemá právně závaznou povahu (viz rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 3 As 263/2015-38, nebo ze dne 24. 3. 2016, č. j. 2 As 295/2015-83).

73. Z výše citovaného odůvodnění změny územního plánu vyplývá, že v lokalitě Z1-15 odpůrce identifikoval „složitější vlastnické poměry“, pročez lze pochopit záměr odpůrce umožnit výstavbu ve srovnatelné lokalitě (v části dokonce s půdou v nižší třídě ochrany), kde pozemky vlastní jediný vlastník. Díky tomu je možné předpokládat snazší realizaci výstavby, kterou odpůrce shledal jako potřebnou v územním plánu z roku 2016 (soud opakuje, že ten nyní nemůže přezkoumávat). Zároveň odpůrce poukázal na již probíhající projektovou přípravu v území. Z provedeného dokazování vyplynulo, že pro sousední plochu B07 již bylo vydáno územní rozhodnutí pro 43 parcel pro stavbu rodinných domů a že byla postupně kolaudována související technická infrastruktura. Z toho lze odvodit, že zájem o výstavbu v dané lokalitě je. Soud proto ani v tomto případě neshledal rozpor s hmotným právem.

Přiměřenost a zásada rovného zacházení

74. V posledku soud přistoupil k posouzení otázky přiměřenosti, tvrzené diskriminace a nerovného zacházení.
75. Z konstantní judikatury se podává, že soudům ve správním soudnictví nepřisluší hodnotit přiměřenost přijatého řešení „v první linii“. Soud může toliko zhodnotit, jak se s touto otázkou vypořádal odpůrce v odůvodnění napadeného opatření obecné povahy (viz rozsudek NSS ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011-43, bod 32, včetně navazujícího nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2013, sp. zn. I. ÚS 1472/12, bod 16), ovšem pouze za předpokladu, že v rámci procesu pořizování napadeného územního plánu byly vzneseny příslušné námitky či připomínky.
76. Pokud je navrhovatel v procesu pořizování územně plánovací dokumentace pasivní, má pro něj tato skutečnost závažné následky v následném soudním přezkumu. Například v rozsudku ze dne 23. 9. 2013, č. j. 8 Aos 2/2012-59, NSS dovodil, že „pokud účastník řízení bez objektivních důvodů neuplatní řádně své námitky, sám se tímto nedůsledným přístupem zbavuje možnosti, aby jeho námitky byly náležitě vypořádány orgánem přijímajícím napadené OOP a aby poté o zákonnosti takového vypořádání rozhodl soud“. Obdobně v rozsudku ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 Aos 3/2013-29, NSS vyložil, že „pokud navrhovatel námitky ani připomínky v rámci přípravy územního plánu nepodal, soud se otázkou proporcionality přijatého řešení zabývat nemůže. Rozhodoval by o dané otázce „v první linii“, a nahrazoval tak činnost pořizovatele územního plánu.“
77. Výše zmíněná judikatura se však týkala situací, kdy vlastníci dotčených pozemků nepodali vůbec žádné námitky či připomínky. V nyní souzené věci však navrhovatelka námitku podala, byť v ní otázkami proporcionality či diskriminace neargumentovala. NSS v rozsudku ze dne 18. 4. 2019, č. j. 9 As 65/2019-29, dovodil, že „ (...) Jakkoliv tedy nelze připustit, aby stěžovatelka nyní těžila z liknavosti svých právních předchůdců, dle Nejvyššího

správního soudu zároveň není možné odbýt zásadní výhrady vůči napadenému opatření obecné povahy toliko z toho důvodu, že uplatněné námitky výslovně neoperovaly pojmy proporcionality a diskriminačního charakteru přijatého řešení. Takový postup by byl přepjatě formalistický a popíral by samotný účel rozhodnutí o námitkách, z něhož by se dotčené osoby měly vždy dozvědět, které zájmy byly upřednostněny před ochranou jejich práv. Proporcionalita v tomto smyslu představuje vážení přiměřenosti územní regulace vůči právům dotčených subjektů. Není pochyb, že pokud je konkrétní pozemek stávajícím územním plánem regulován jako zastavitelná plocha a novým územním plánem jako zemědělská plocha, jedná se o zásah do práv vlastníka dotčeného pozemku. Takový zásah by měl být zásadně činěn jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě k zamýšlenému cíli, a to nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 Ao 4/2011 - 42). Jak vyplývá již ze shora uvedeného, pokud dotčená osoba dle § 52 odst. 2 stavebního zákona podá proti návrhu územního plánu konkrétní námitky, v nichž zpochybňuje navrhované řešení s poukazem na zásah do konkrétních práv či chráněných zájmů, je na odpůrci, aby zásah do těchto práv v rozhodnutí o námitkách odůvodnil. Tyto důvody musí být samy o sobě přiměřené (proporcionální) zásahu do práv, a to bez ohledu na skutečnost, zda dotčená osoba v námitkách výslovně pojem „přiměřenost“ použila či nikoliv. Stejně tak je nepřipustné, aby tyto důvody byly vůči dotčené osobě diskriminační. Nejedná se přitom o situaci, kdy by měl soud hodnotit otázky, ke kterým se odpůrce v procesu územního plánu nevyjádřil. Odpůrce důvody funkčního zařazení pozemků stěžovatelky v odůvodnění rozhodnutí o námitkách předestřel. Právě ve vztahu k těmto důvodům je třeba zkoumat, zda je zvolené řešení přiměřené a zda nedochází ke svévolným rozdílům v zacházení se srovnatelnými pozemky v řešeném území“ (body 20 a 21 citovaného rozsudku).

78. Jelikož i v nyní projednávané věci odpůrce uvedl důvody, pro které námitce navrhovatelky nevyhověl, mohl soud posoudit, zdali se nejedná o důvody vůči navrhovatelce diskriminační.
79. Předně však soud podotýká, že případ navrhovatelky se od případu projednávaného v posledně citovaném rozsudku NSS odlišuje, a to v míře intenzity zásahu opatření obecné povahy do vlastnického práva. NSS citované závěry dovodil v situaci, kdy přezkoumávaný územní plán vyloučil zastavitelnost pozemku navrhovatele. Nyní přezkoumávaná změna územního plánu však pozemek navrhovatelky (ani pozemek parc. č. XC) v konečném důsledku nijak nereguluje. Byl to již územní plán z roku 2016, který vyřadil pozemky navrhovatelky ze zastavitelných ploch, a tedy zasáhl do vlastnického práva navrhovatelky. Pokud navrhovatelka s takovou změnou funkčního využití pozemků nesouhlasila, bylo to právě tehdy, kdy se měla bránit v procesu pořizování územního plánu, případně v řízení před soudem. Nicméně tak neučinila. Nyní sice nebylo žádosti navrhovatelky o opětovné zařazení jejích pozemků do zastavitelných ploch vyhověno, ale to nic nemění na tom, že do vlastnického práva navrhovatelky zasáhl již územní plán, nikoli nyní přezkoumávané napadené OOP.
80. Předestřený závěr potvrzuje i judikatura NSS, která dovodila, že subjektivní práva vlastníka pozemku nejsou dotčena, jestliže navrhuje zrušit změnu platného územního plánu ve formě opatření obecné povahy v situaci, kdy obec napadenou regulaci přebrala z původního územního plánu, jenž je změnou upravován a navrhovatel před správními soudy tento původní územní plán nenapadl (viz rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2020, č. j. 6 As 141/2019-64, č. 4077/2020 Sb. NSS). Případným zrušením změny územně plánovací dokumentace by totiž byla aktivována její původní, avšak obdobná podoba. V právním postavení navrhovatele by tak nedošlo k žádné změně. Soud je přesvědčený, že uvedené musí platit tím spíše, pokud se

změna územního plánu dotčeného pozemku navrhovatelky vůbec nedotýká (změna územního plánu regulaci dotčeného pozemku nijak neřeší, ta stále vyplývá přímo z územního plánu z roku 2016).

81. Výše uvedené má podle soudu vliv na míru posouzení přiměřenosti důvodů uváděných odpůrcem, neboť ty musejí být přiměřené zásahu do práv. Jestliže ale změna územního plánu do práv navrhovatelky nezasahuje, těžko lze posuzovat proporcionalitu zásahu, který neexistuje (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 302/2016-68, bod 69). Proporcionalitu přijatého řešení má smysl přezkoumat toliko v rozsahu, v jakém došlo ke změně dotčení oproti předchozímu řešení (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2018, č. j. 1 As 161/2018-44, body 49 – 51). Nadto

navrhovatelka ani neuvádí konkrétní argumentaci ve vztahu k nepřiměřenosti přijatého řešení. Podstatou jejího návrhu je tvrzený diskriminační přístup odpůrce, jímž se soud zabývá dále.

82. Jak bylo výše uvedeno, odpůrce zamítl vznesenou námitku na podkladě negativního stanoviska orgánu ochrany ZPF, jehož důvody již byly výše rekapitulovány a z hlediska věcného i posouzeny. Navrhovatelka se v návrhu opakovaně dovolává absence odůvodnění, proč nebylo jejímu návrhu na změnu funkčního využití jejích pozemků vyhověno, když zejména lokalita Z1-10 byla zařazena mezi zastavitelné plochy. Soud má nicméně za to, že přezkoumávaná změna územního plánu obsahuje důvody, které přijaté řešení odůvodňují a které nezavdávají důvod se domnívat, že by odpůrce vůči navrhovatelce přistupoval diskriminačně či svévolně.
83. Na tomto místě je vhodné připomenout, že navrhovatelka při pořizování změny územního plánu nerovné zacházení nenamítala a ani se nedovolávala shodného zacházení v porovnání s jinými vlastníky. Z toho důvodu nemůže odpůrci a ani orgánu ochrany ZPF vyčítat, že se porovnáním jejího požadavku a požadavku na změnu v případě lokality Z1-10 nezabývali. Není proto pochybením, pokud odpůrce nezdůvodnil, proč lokalitu Z1-15 vypustil ze zastavitelných ploch pro účely vymezení lokality Z1-10, nikoli za účelem vymezení zastavitelné plochy na pozemcích navrhovatelky. Stejně tak nelze považovat za pochybení, pokud se odpůrce či orgán ochrany ZPF nevyjádřili k tomu, proč nebyla pro vyhovění požadavku navrhovatelky recipročně vypuštěna jiná zastavitelná plocha. Navrhovatelka se takové možnosti při pořizování změny územního plánu vůbec nedovolávala. Jen z těchto skutečností nemůže navrhovatelka dovozovat libovůli odpůrce. Pro (pochopitelnou) absenci výslovného porovnání pozemků navrhovatelky a lokality Z1-10 je rozhodující odůvodnění vymezení zastavitelné plochy v lokalitě Z1-10, neboť na jeho základě lze učinit úsudek, proč k takovému řešení odpůrce přistoupil. Nikoli nepodstatným je též vývoj regulace srovnávaných lokalit v územně plánovací dokumentaci odpůrce, z něhož plyne, jaké měl odpůrce s dotčeným územím záměry.
84. Územním plánem z roku 2016 byly pozemky navrhovatelky zařazeny převážně do plochy zemědělské (NZ), jež má dle textové části územního plánu sloužit k hospodaření na zemědělské půdě. Z malé části na pozemky navrhovatelky dle hlavního výkresu zasahuje též plocha přírodní (NP). Oproti tomu na pozemcích spadajících nyní do lokality Z1-10 vymezil odpůrce územní rezervu pro předpokládané využití BI – bydlení - v rodinných domech, městské a příměstské.

85. K institutu územní rezervy se vyjádřil NSS např. v rozsudku ze dne 15. 11. 2018, č. j. 1 As 161/2018-44, v bodě 52: „ (...) *Existuje-li však vymezení určitého pozemku jako územní rezervy, avizuje to představu orgánu územního plánování o tom, jakým způsobem by měla být plocha v budoucnu využita. Vlastník pozemku pak může očekávat, že územní rezerva se zpravidla po přistoupení dalších předpokladů „překlopí“ do totožného vymezení funkčního využití území. Takové očekávání však nezakládá právo, aby se tak stalo. Bude-li územní rezerva z legitimního důvodu využita jiným, než původně plánovaným způsobem, nezakládá to nutně bez dalšího zásah do vlastnického práva vlastníka pozemku.*“
86. Ve shodě s citovaným rozsudkem NSS soud uvádí, že z vymezení územní rezervy v místě lokality Z1-10 v územním plánu z roku 2016 je možné dovodit představu odpůrce o budoucím využití této plochy, tj. konkrétně za účelem bydlení. Naproti tomu v případě pozemků navrhovatelky, které byly ze zastavitelných ploch vyřazeny, soud spatřuje zjevný důkaz toho, že odpůrce se zástavbou na nich již dále nepočítá. Stejně tak odpůrce přílehlavě argumentoval, že pro lokalitu Z1-10 již byla v roce 2015 zpracována územní studie, což jen podporuje tvrzenou snahu odpůrce realizovat možnou výstavbu právě na tomto území. Tyto skutečnosti jsou proto významné při posuzování, zdali při pořízení změny územního plánu nedošlo k nerovnému zacházení s pozemky navrhovatelky a pozemky v lokalitě Z1-10. Soud z nich totiž vyvozuje, že odpůrce již přijetím územního plánu v roce 2016 deklaroval zájem na zastavitelnosti lokality Z1-10, nikoli dotčeného pozemku. V této souvislosti je nerozhodné, že navrhovatelka předmětný pozemek od roku 2015 zemědělsky nevyužívá, zatímco pozemek parc. č. XB měl sloužit k pěstování pšenice. Územní plán je koncepčním dokumentem, který normuje využití území zejména do budoucna. Poměry v území se na základě něj proto mohou změnit.
87. V tomto kontextu odpůrce schválil v roce 2022 nyní napadené OOP, kterým jen završil vývoj započatý již územním plánem. Lokalitu Z1-10 převedl do zastavitelné plochy Z1-10 a v návaznosti na stanovisko orgánu ochrany ZPF „potvrdil“ nezemědělské využití pozemků navrhovatelky. Přitom odpůrce řádně zdůvodnil, proč k vymezení zastavitelné plochy v lokalitě Z1-10 přistoupil (viz výše). Stručně řečeno, lokalita Z1-10 vhodně navazuje na okolní zastavitelné plochy a na vedlejší zastavitelné ploše již probíhá výstavba, kterou předpokládala i územní studie k rozhodnému území. Současně ale odpůrce vyhodnotil, že ve velikostně srovnatelné lokalitě Z1-15 panují komplikovanější vlastnické vztahy, pročez je záhodno přesunout plánovanou výstavbu v zásadě ve shodném objemu jižněji do lokality Z1-10, v níž pro potenciální výstavbu existují příhodnější podmínky i z hlediska krajinného rázu a dostupnosti občanské vybavenosti. Částečně se zde nachází i půda v nižší třídě kvality. Uvedené důvody dle soudu dostatečným způsobem svědčí o tom, že se odpůrce nepočínal ve vztahu k navrhovatelce diskriminačně.
88. Nadto soud výše osvětlil (při posuzování zákonnosti vymezení zastavitelné plochy Z1-10), proč výtky uplatněné ve vztahu k požadavku navrhovatelky nebyly namístě i v případě lokality Z1-10. Tamní nově vymezená zastavitelná plocha byla dostatečným způsobem kompenzována vypuštěním srovnatelné lokality Z1-15 ze zastavitelných ploch. Na tom soud nespatřuje nic diskriminačního, neboť obě uvedené plochy jsou z hlediska plánované kapacity bydlení srovnatelné. Při vymezování zastavitelné plochy v lokalitě Z1-15 při přijímání územního plánu odpůrce počítal s určitou potřebou nových kapacit pro bydlení s ohledem na předpokládaný rozvoj obce. Je proto logické, že ve změně územního plánu odpůrce chtěl zachovat obdobný potenciál pro výstavbu rodinných domů ve srovnatelné lokalitě. Naopak pokud by odpůrce odůvodnil vynětím části plochy Z1-15 vymezením

zastavitelné plochy na pozemcích navrhovatelky, není postaveno najisto, že by kapacity ploch pro bydlení byly zachovány v požadované výši. Za takové situace nelze vnímat požadavek na splnění podmínek ochrany ZPF u pozemků navrhovatelky za diskriminační. Ty vycházely ze znění zákona o ochraně ZPF a měly racionální opodstatnění. Předně nebyl shledán převažující veřejný zájem na vymezení zastavitelných ploch v tak velkém (a nikoli nezbytném) rozsahu. Oproti tomu v případě lokality Z1-10 byly tyto podmínky splněny (viz body 68. – 70. výše). Nedůvodná je proto i námitka navrhovatelky, že by zejména společnosti REZIDENCE bylo umožněno zahrnout pozemky do zastavitelných ploch bez dodatečných podmínek, neboť zde byly zákonné podmínky naplněny. V případě navrhovatelky nikoli. Bez prokázání nezbytnosti a převažujícího veřejného zájmu nebylo možné jejímu požadavku vyhovět.

89. S ohledem na dostatečné zdůvodnění vymezení zastavitelné plochy v lokalitě Z1-10 se odpůrce pohybuje v zákonných mantinelech, v jejichž rámci má široký prostor pro autonomní rozhodování, jakým způsobem bude dané území využito (viz např. rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2022, č. j. 5 As 394/2020-51, bod 29). Na konkrétní podobu územního plánu či zařazení pozemku do určitého způsobu využití není právní nárok (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 9. 2018, č. j. 7 As 336/2017-50, bod 26; srov. také usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 3548/17). Soudu nepřísluší, aby odpůrce zavazoval, jak má lépe a vhodněji stanovovat způsob využití řešeného území. Soud proto nemůže odpůrci ani vytýkat, že vypouštěnou zastavitelnou plochou Z1-15 nekompenzoval vymezení zastavitelné plochy na pozemcích navrhovatelky. Soud proto uzavírá, že odpůrce se nedopustil nerovného zacházení či diskriminace vůči navrhovatelce.
90. Navrhovatelka dále zmínila legitimní očekávání ve vymezení zastavitelné plochy na dotčeném pozemku.
91. K tomu soud uvádí, že v procesu pořizování územně plánovací dokumentace či její změny je třeba vyvažovat často protichůdné zájmy osob dotčených navrhovaným způsobem řešení a veřejným zájmem. Celý proces je nadto velmi dynamický. Proto ani fakt, že v rané fázi procesu pořizování změny územního plánu bylo dotčenému pozemku přiřazeno požadované funkční využití, nemohl založit legitimní očekávání navrhovatelky ohledně pro ni příznivého celkového výsledku pořizování změny územního plánu (viz rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 As 224/2018-62, bod 47). NSS k tomu dále uvedl, že „[z]adání změny územního plánu je pouze východiskem celého procesu, avšak stavební zákon nestanoví, že by výsledek tohoto procesu (tj. schválená změna územního plánu) měl obsahově plně korespondovat s obsahem zadání.“ (rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169, bod 116.). Vyhovělo-li proto zastupitelstvo odpůrce žádosti navrhovatelky a zařadilo její pozemky s navrhovaným funkčním využitím BI do zadání změny územního plánu, nemohla navrhovatelka s jistotou legitimně očekávat, že změna územního plánu bude také v této podobě přijata. Nadto, jak upozornil odpůrce, pořizovatel zastupitelstvu výslovně nedoporučil navrhovanou změnu z konkrétně uvedených důvodů přijmout. Již tento fakt měl navrhovatelku varovat, že jejímu návrhu nemusí být v konečném důsledku vyhověno.
92. Vyjmutí plochy Z1-4 z návrhu změny územního plánu bylo výsledkem projednání navrhovaných řešení s dotčenými orgány, pročez ze strany odpůrce již dále netrval zájem na změně jejich funkčního využití. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 1. 2023, č. j. 4 As 239/2020-53, v bodě 44: „*Princip legitimního očekávání není možné v oblasti územního plánování aplikovat stejným způsobem jako v klasickém správním řízení, a to mj. vzhledem ke značné diskreci, která náleží územním samosprávám při utváření obsahu*

jednotlivých typů územně plánovací dokumentace“. Dovolává-li se navrhovatelka toho, že ji pořizovatel opakovaně ujišťoval, že budou její pozemky do zastavitelných ploch zahrnuty, nemůže ani z tohoto důvodu předpokládat, že se tak bez dalšího stane. V procesu pořizování změny územního plánu vystupuje mnoho aktérů s různě silnými možnostmi a nástroji, jak výslednou podobu změny územního plánu ovlivnit. Stanoviska dotčených orgánů jsou pro pořizovatele závazná, proto ten nemůže dopředu s určitostí předvídat výslednou podobu změny územního plánu.

93. V případě přezkumu napadeného OOP je též nerozhodné, že pořizovatel, případně sám odpůrce, o plánu navrhovatelky realizovat na dotčeném pozemku stavbu věděli, jelikož MěÚ např. souhlasil s dělením dotčeného pozemku právě za účelem výstavby. Ke změně funkčního využití pozemků navrhovatelky došlo již územním plánem v roce 2016, tedy až poté, co navrhovatelka s přípravnými úkony k realizaci stavby započala, a MěÚ ve věci rozhodoval. Je čistě odpovědností navrhovatelky, jak přistoupila k ochraně svých práv při pořizování územního plánu. Opětovně soud zdůrazňuje, že to bylo právě tehdy, kdy se měla navrhovatelka svých práv domáhat, pokud s funkčním využitím dotčeného pozemku podle územního plánu nesouhlasí. Pokud odpůrce na dotčeném pozemku vymezil v územním plánu zemědělskou plochu (NZ), dal tím zřetelně najevo, že s výstavbou rodinného domu na něm nepočítá. Odpůrce proto nemohl v navrhovatelce legitimní očekávání vůbec vzbudit. Dále platí, že skutečnost, že navrhovatelka i poté vynakládala úsilí k přípravě stavby, jí nezakládá nárok na zachování původního zadání změny územního plánu, která v průběhu projednávání doznala úprav (viz rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2023, č. j. 4 As 239/2020-53, bod 45).
94. Pro úplnost soud dodává, že v návrhu navrhovatelka tvrdila, že při přijímání změny územního plánu nebyla dostatečně poučena o svých právech a povinnostech a nebylo jí umožněno uplatňovat její práva a oprávněné zájmy v rozporu s § 4 odst. 2 a 4 správního řádu. Tato tvrzení však dle soudu nedosahují kvality návrhového bodu, neboť je navrhovatelka alespoň v minimální míře nespojuje s popisem skutkového děje, eventuálně je ani jinak neindividualizuje a nekonkretizuje (srov. přiměřeně rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Soud je proto nemůže nijak posoudit.

Závěr a náklady řízení

95. Jelikož soud neshledal žádný z návrhových bodů důvodným, návrh na zrušení napadeného OOP zamítl (§ 101d odst. 2 věta druhá s. ř. s., výrok I).
96. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 s. ř. s. Navrhovatelka nebyla ve věci úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Její dílčí úspěch v řízení před kasačním soudem nemá pro rozhodnutí o nákladech řízení význam, neboť rozhodující je celkový úspěch ve věci.
97. Při úvaze o přiznání náhrady nákladů řízení procesně úspěšnému odpůrci soud předně neopomněl závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, podle nějž se procesně úspěšnému správnímu orgánu náhrada nákladů řízení zásadně nepřiznává, ledaže by šlo o náklady přesahující běžnou úřední činnost. Soud proto musel zhodnotit, nakolik lze obhajobu vlastního územního plánu v soudním řízení považovat za agendu, která přesahuje běžnou činnost odpůrce. Soud na jednu stranu zohlednil, že odpůrce není zcela malou obcí, neboť k datu 1. 1. 2023 měl evidováno 3 650 obyvatel (lze ověřit např. na <https://www.czso.cz/csu/czso/pocet-obyvatel-v-obcich-k-112023>), a vykonává též

agendu stavebního úřadu. Na druhou stranu soud musel vzít v potaz, že odpůrce není obcí s pověřeným obecním úřadem (srov. vyhlášku č. 314/2002 Sb.) a ani obcí s rozšířenou působností (§ 1 odst. 5 *a contrario* vyhlášky č. 346/2020 Sb.), není tedy úřadem územního plánování (§ 6 odst. 1 stavebního zákona) a jeho kompetence na úseku pořizování územního plánu jsou tudíž omezené. Odpůrce sice byl pořizovatelem změny územního plánu, avšak podle § 6 odst. 2 stavebního zákona musel zajistit splnění kvalifikačních požadavků pro výkon územně plánovací činnosti podle § 24 stavebního zákona uzavřením smlouvy s výkonným pořizovatelem – společností PRISVICH, s. r. o. Rozšířený senát NSS přitom ve výše citovaném usnesení naznačil situaci, za které je třeba náklady na zastoupení advokátem považovat za náklady přesahující běžnou úřední činnost. Jde o řízení o návrhu na zrušení územního plánu u obce, která nedisponuje odborným personálem ani potřebnými finančními zdroji nezbytnými pro vedení složitého soudního řízení. Podle soudu nelze předpokládat, že odpůrce disponuje zaměstnancem, který by byl schopen územní plán kvalifikovaně obhajovat v řízení před krajským soudem. Současně po odpůrci nelze spravedlivě požadovat, aby jen kvůli této – z hlediska výkonu běžné agendy spíše mimořádné – činnosti zaměstnával vlastního právníka. S přihlédnutím k těmto okolnostem dospěl soud k závěru, že v případě odpůrce nelze obhajobu napadeného OOP vnímat jako výkon běžné úřední činnosti, a proto je třeba náklady vynaložené za služby advokáta považovat za účelně vynaložené.

98. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Náklady na zastoupení advokátem tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů, náhrada za promeškaný čas a náhrada DPH. Zástupce odpůrce provedl v řízení pět účelných úkonů právní služby [převzetí a příprava zastoupení, sepsání vyjádření k návrhu, sepsání dupliky, sepsání vyjádření ke kasační stížnosti, účast na jednání před soudem nepřesahující dvě hodiny dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu] po 3 100 Kč za úkon dle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. K odměně za právní služby v souhrnné výši 15 500 Kč byla přičtena paušální částka 300 Kč jako náhrada hotových výdajů za každý z pěti uvedených úkonů právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Dále soud zástupci odpůrce přiznal náhradu ve výši 450,12 Kč za cestovní výdaje odpovídající cestě automobilem z Jílového u Prahy (sídlo pobočky advokátní kanceláře zástupce odpůrce) ke zdejšímu soudu a zpět, jejímž důvodem byla účast na soudním jednání. Vzdálenost mezi sídlem pobočky a zdejším soudem činí 31 kilometrů. Zástupce odpůrce se k soudu dopravoval osobním automobilem značky Volkswagen Golf registrační značky X se spotřebou pohonných hmot v kombinovaném provozu 5 litrů/100 kilometrů (třetí hodnota z řádku 27 předloženého technického průkazu) při ceně benzínu 41,20 Kč za litr a při sazbě základní náhrady za 1 kilometr jízdy ve výši 5,20 Kč podle § 1 písm. b) a § 4 písm.

a) vyhlášky č. 467/2022 Sb. Soud také přiznal zástupci odpůrce náhradu za promeškaný čas strávený cestou ve výši 400 Kč, neboť cesta z Jílového u Prahy ke zdejšímu soudu trvá podle internetové stránky www.mapy.cz v ideálních podmínkách 33 minut, tj. při každé ze dvou cest se jedná o dvě započaté půlhodiny při sazbě 100 Kč za každou započatou půlhodinu podle § 14 advokátního tarifu. Součet výše uvedených částek ve výši 17 850,12 Kč byl zvýšen o částku 3 748,53 Kč odpovídající náhradě za 21 % DPH, neboť zástupce odpůrce je společníkem právnické osoby podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, která je plátcem daně z přidané hodnoty. Náhradu nákladů řízení v celkové výši

21 598,65 Kč je navrhovatel povinen uhradit k rukám zástupce odpůrce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s., výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. listopadu 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu